

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba,
Puerto-Rico 16 rals, Extranger, 18 rals.

CLEMENCIA Y LLIBERTAT

de diguin lo que vulguin, Espanya ha progressat enormement.

Desde la gloriosa revolució de Setembre fins avuy dia de la fetxa, al principi á salts y empentes y més tard á copia d' algunes experiencies y de moltissima reflexió, 'l poble espanyol ha arribat al punt que alcansan los pobles veraderament dignes de la llibilitat.

Dos fets acaban de demostrarlo: la sedició del dinou de setembre y 'l generós indult otorgat lo dia 5 d' octubre, á favor dels militars en ella compromesos.

No ignora ningú que Espanya ha sigut durant molts anys la terra classica dels pronunciaments militars, si alguns realisats d' acort ab l' opinió més general del país, no tots per desgracia fills de aquesta forsa positiva que s' imposa sempre.

Pero l' últim que acaba de fracassar demostra que totes las modas passan. La moda dels pronunciaments ha passat, com va passar la de la milícia nacional.

Res més terrible pels que 'l promogueren, que trobarse aislats, sense apoyo, sense un eco simpàtic que respongués á la seva empresa. Qui recorda que al any 37 un simple sargento cambiava la constitució del Estat, no compendrà que al any 86, una insurrecció militar qu' esclata inopinadament en la capital d' Espanya, fracassi á les poques horas, escapant com correguda y avergonyida de no trobar en l' atmòsfera de l' opinió ni un alé d' ayre per sostenir-se.

¡Qué valen, després de aquest fracàs, totes las midas repressives, que certs esperits petrificats en los instints de les venjanças polítiques, instigaven en contra dels infelisos vensuts?

Per aixó 'l poble espanyol que vá condemnar l' últim pronunciament, ha implorat en favor de sos autors clemència, perdó y misericordia.

Ab admirable instant vá comprendre desde 'l primer moment que la sanch que pogués derramarse, més que sanch expiatoria fóra veneno.

No hi ha que duptarho. Ab la sanch d' aquells desventurats s' haurán amassat successivas aventuras, que probat està que no es lo càstich lo qu' escarmenta; sinó que pèl contrari excita y provoca 'l frenesi de la venjança. Los màrtirs referman la fé en las ideas, y 'ls màrtirs politichs senyalan l' exemple qu' han de seguir las ànimes de bon tremp. Sense 'l sacrifici dels sargentos del regiment de Numancia, s' hauria evitat lo bárbaro fusellament dels oficials de Santa Coloma de Farnés. Sense aquest fusellament, tal vegada no

hauria arribat á realisarre l' intentona del 19 de setembre.

Un dia ó altre havia d' interrompre's la trista serie de uns aconteixements tant dolorosos.

Y aquest dia ha arribat, per obra y gracia del poble espanyol.

Lo govern vacilava. Alguns de sos membres estaven e penyats en que 's cumplissen las rigorosas prescripcions de la lley, costès lo que costès.

Sols lo poble espanyol va mostrarse unànim desde 'l primer moment.

Hi ha que restar de aquest poble á unas quantas dotzenas de conservadors y reaccionaris de tots calibres, que demanavan una repressió immediata, com en los temps en que ells manavan, per desgracia del país, somés á la seva tutela.

Infelissons! Ni las vostras doctrinas, ni las vostras persones son ja necessaries. Lo poble espanyol fentse escoltar del govern, acaba de demostrarlo de una manera incontestable.

Tacats de sanch y no satisfets encare ab la que porteu derramada; alimentant en vostre cor únicament la rancunya y l' odi; hauréu de convenceus que ha passat ja 'l vostre temps, y que avuy seriau dintre del Estat una terrible perturbació, causa d' infinitas desventures.

Perque si un premi ha de mereixer la conducta humanitaria del govern de 'n Sagasta, per haverse inspirat aquesta vegada en los sentiments generosos de la opinió pública, aquest premi no es altre que la segundat completa de que no han de substituirlo 'ls conservadors, los quals al sugerirli la necessitat de fusellar a uns quants infelissons, tractavan únicament d' embolicarlo en la mateixa atmòsfera de repulsió y descredít que á 'n ells los alcansa, á fi de reemplassarlo ab la mateixa facilitat ab que van ferho després del inútil sacrifici dels sargentos de Santo Domingo de la Calzada.

Avuy lo país estableix una diferéncia entre 'ls conservadors que fusellan y 'ls liberals que perdonan; y aquest país no consentiria que 'ls bárbaros prenguessin la plassa als humanitaris.

Per aixó creyem que may s' ha presentat una ocasió més oportuna que la present per dur á bon fi 'ls compromisos liberals que davant del país y de la seva propia conciència tè contrets lo partit fusionista.

¡Llibertat! ¡Llibertat! ¡Molta llibertat!

Aixis com aixis ha romput ja ab los reaccionaris, que no li perdonaran may l' acte de clemència que acaba de realisar d' acort ab l' opinió pública. Procuri, donchs, conservar las simpatias d' aquest mateix país, que avuy palpita d' agrahiment al veure's escoltat.

Tinga la seguretat de que fent tot allò que repugni als conservadors, obrará en benefici propi y del país que ansia y mereix entrar d' una vegada en la vida dels pobles lliberts il·lustrats.

Los conservadors s' oposan al matrimoni civil, vinga matrimoni civil. Los conservadors detestan lo jurat; vinga 'l jurat. Los conservadors no poden sentir parlar de sufragi universal, donchs sufragi universal al canto.

Aixis quedarà extirpada de la nació espanyola la mala herba de las sublevacions y de las bullangas. A la defensa del dret reconegut á tots los ciutadans, surtirà tots, republicans y monàrquichs liberals, lo dia que algú intèntes mermarlo.

Perque, dintre de aquest dret, atmòsfera vital de totes las idees, lo país s' hi trobaria com lo peix al agua y per res del mòn consentiria funestos retrocessos.

Los mateixos diputats republicans de la coalició acaben de manifestar-ho ab un esperit de noblesa, que fa la seva apologia.

Perdonéu als autors de l' última sublevació: en lloch de aixecar una tomba als màrtirs de nostres discordias civils, alséu lo temple de les llibertats públiques, ahon puguen contendir pacíficament totes las idees; moralí seu lo sufragi y l' administració, perque ab l' exemple del acatament á la lley, se moralisi l' exèrcit, y hauréu tancat per sempre més l' era funesta de las apelacions á la forsa y á la violència.

P. K.

L' ÚLTIM REPUBLICÀ.

NOVELA BORBÓNICA HUMORÍSTICA.

I

NAIXEMENT DEL HÉROE.

ORRÍA l' any 1848. Fransa s' havia desbaratat de mala manera, y de calaverada en calaverada havia acabat per proclamar la república.

Los circos gimnàstichs estaven en aquella època molt faltats de personal. La efervescència que 'ls aconteixements politichs havian comunicat á totes las intel·ligències, retreya á las capacitats de la pràctica dels trapecis, trampolins y barras fixes.

Afortunadament la Providència, que si no s' olvida dels peixos y dels auells, tampoc s' olvida del art gimnàstich, va determinar l' aparició d' un ser que vingués á omplir lo lamentable vuit que s' observava en las pistas.

Y llavors, de la nit a la matinada, en aquell desventurat territori francés, dintre d' aquella descamisada nació republicana, va neixe 'l nostre personatge.

Son padri volgué posarli Tony; pero mudá de parer y 'l nou republicà de naixement, va dirse Enrich; nom simbòlic, nom magestuós que un dia havia de passar á l' història, rodejat de...

Pero... no adelantem los acontecimientos.

II

INFÀNCIA DEL HÉROE.

—¿Qué vols ser? —li deya son pare, quan lo nen tenia onze anys y estava ja desmamat y ab totas las dentetes.

—Duch —responia l' infant, ab aquella precocitat propia de las intel·ligències privilegiadas.

LA CAMPANA DE GRACIA.

—Pero aixó no es cap oficial

—No importa: un duch troba sempre totas las portas obertas.

—Y totas las butxacas tancadas, ¿eh?

—Bah! Aixó es lo de menos: tot es qüestió de habilitat.

Al sentirlo discorre d' aquella manera, á son pare li venian ganas de donarí quatre revessos; pero 's contenia considerant que 'l noy era jove y que la edat y la experiéncia ja 's cuidarian d' aixeribiro una mica.

En efecte: van passar uns quants anys: lo baylet va ferse més alt, més alt, y com més alt... més original.

Gracias al seu origen y al cambi dels temps, lo noy va ingressar en un exercit, va fer carrera, va obtenir un bon empleo; en fi, desgracias á discrecio.

III

LÓGICA DEL HÉROE.

A pesar dels pesars, á pesar de las apariencias y á pesar dels seus fets, l' interessant jove no era tonto.... ¡Qué havia de ser!

Dintre 'l seu cap hi bullien ideas novas, generosas, reformistas: en una paraula, era un revolucionari dels més fulminants.

Pero... i qui no té un pero en aquest mèn!

Lo nostre personatge feya de tant en tant certas visites á certa caixa de cert subjecte hont rebia certa cantitat.... Lo cap li deya:—Sigs revolucionari,—pero 'l cor li replicava:—¡Y la ganga de la caixa!

¡Lutxa terrible que sòls coneixen los que han viscut uns quants anys de bóbilis bóbilis!

IV

TRANSFORMACIÓN DEL HÉROE.

Tot s' acaba en aquest mòn.

La vida dels reys, la paciencia... y las gorras.

Un dia, dia fatal, la porta de la caixa va apareixer tancada pèl que tantas y tant nutritivas visitas li havia fet.

Las gorras s' havian suprimit y 'l nostre revolucionari va trobarse, moralment, sense res al cap.

O, per dirho millor, sense rals á la butxaca.

¡Moment solemne! instant sublime! hora divinal

La pólvora democrática, comprimida fins llavors dintre la sèva intel·ligència, va estellar subítament.

¡Adios reservats! adios miraments! adios consideracions de familiar!

L' home va palparse y trobantse encara ab una peseta, compra paper, tinta y ploma y ab la mala lletra que tothom li regoneix y la detestable sintaxis que ningú li negarà, list fast, list, fast, te m' escriu un manifest.

L' efecte va ser fenomenal. Quan l' Europa entera llavors no va morir de riure, no s' hi morirà mai.

Donar una idea del manifest, es impossible per la senzilla rabò de que d' idea no n' hi havia cap.

Lo més important era que 'l héroe 's declarava republicà y que 'l manifest estava fetxat á Tarbes.

No va faltar qui no va entendreho bé, y en lloc de llegar Tarbes va llegar tart vens.

V

EPÍLECH.

Algun temps després, en la major part dels periódichs d' Europa y de Mallorca s' hi llegia 'l suelto següent:

«L' altre dia va debutar en lo Cirque d' hiver, de París, lo reputat duch D. Enrich, entre 'ls entusiasmas aplausos d' una numerosa concurrencia. Se murmurá que 'ls desenganyos que ha sufert en política l' han mogut á abraçar la carrera de clown, en la qual sembla que serà una verdadera notabilitat.»

FANTÁSTICH.

STÉM agrahidissims.

Per més republicans que siguém, tenim que dirho.

Estém agrahidissims á la reyna regent, D.ª Maria Cristina de Habsburgo, viuda de D. Alfonso XII y mare de D. Alfonso XIII.

Pero la gratuitut no ns tréu lo coneixement.

Republicans hem nascut; republicans som; republicans serém sempre, y per convertir al país á las nostres idees, traballarem sense descans, mentres nos sostingut un alé de vida.

Ja 'm sembla que sento á més de un monárquich:

—Vaya un agrahiment! Traballar contra l' augusta dama que acaba de realisar un acte de clemència. Ja 'n pòt tirar un tros al olla de aquest agrahiment.

Y, donchs, que 's figuravan?

Nosaltres podém tenir grans simpatias per la dama; pero may adhesió á las institucions que representa.

En aquest punt, si algún dia 'l país, pels medis estrictament legals, se dona la República, nosaltres, republicans de tota la vida, sabrem cumplir com á caballers, accompanying ab música á la reyna dimissionaria mal que tingüem de anar fins á Viena, y llavors la proclamaré una gran dona, como es per nosaltres un gran home. D. Amadeo de Saboya, desde 'l dia que va renunciar generosament á la corona d' Espanya.

Cent cops s' ha dit que un dels atributs més hermosos de la soberania era 'l dret de indultar als condemnats á mort.

Cent cops s' ha dit també que 'l poble es soberà, ó co-soberà quant menys.

Avuy ha demostrat la sèva soberania.

Avuy lo poble ha fet us del dret de indult.

A la sèva actitud generosa y humanitaria 's deu la vida dels sublevats del 19 de setembre.

Es admirable l' espectacle que va donar Barcelona á últims de la setmana passada, recollint en menys de 48 horas, més de 42,000 firmas implorant pietat y clemència en favor dels sentenciats á la pena de mort.

Aquest número de firmas ván arribar á Madrid pocas horas avants de concedir-se 'l indult.

Qui sab! Tal vegada ván ser lo contrapés que va inclinar lo platet de la balansa en favor de la misericordia.

Los sargentos sentenciats, al rebre la comunicació de haverse 'ls concedit 'l indult, van prorrumpre 'l crit de: ¡Viva la Reyna!

¡Ho veu Sr. Ruiz Zorrilla?

Los madrilenyos van demanar la vida dels sentenciats, diumenje, en la piazza de toros.

Entre 'l tercer y quart toro van desplegarse uns cartells ab vivas al rey y á la reyna regent.

Pero desde 'l moment que 'l quart toro va sortir á la piazza, 'ls cartells van plegarse.

Aquí á Barcelona la petició s' ha fet de un' altra manera. Aquí van reunir-se milers y milers de firmas.

Ab aquest sol fet quedan perfectament retratats los pobles de Madrid y Barcelona.

¡Bè, Sr. Rius y Taulet, bè!

Dimars no vā celebrar-se sessió ordinaria, per falta de regidors; pero 'l públic vā suposar que ho feyan per falta de valor civich, á fi de no tenir que demanar la vida dels sentenciats de Madrid.

A la quènta no sabia D. Francisco qu' en Sagasta 's mostrava inclinat al indult.

Y are diu que s' estira las patillas.

Vaja, home, vaja, digui á n' en Rodoreda que li toqui la Marxa solemne, y tornise'n al llit, que això es una planxa.

Y dels diputats conservadors de la comissió provincial que 'n dirém?

Lo Sr. Vallés y Ribot proposa que 's demani 'l indult.

Lo Sr. Bosch y Puig demana que la proposició quedí sobre la taula, en los moments en que perillia la vida de sis homes.

En la sessió pròxima s' aprova per majoria una proposició de no hi ha lloc á deliberar.

Afortunadament lo govern vā aprobarne un' altra de no hi ha lloc á fusellar; es á dir: no hi ha lloc á donar gust á la faramalla conservadora.

Després de lo que acaba de succeir, Sagasta no té més que un remey: seguir resoltament lo camí de las reformas liberals.

L' indult dels sentenciats significa 'l triunfo de la política de 'n Sagasta sobre la de 'n Cánovas.

Aixó baix lo punt de vista monárquich.

Baix lo punt de vista republicà, significa un' altra cosa.

Salmeron, Muro, Pedregal y Azcarate, en nom de la minoria de la coalició republicana, van presentarse á Sagasta reclamant 'l indult dels sentenciats, diuent que la coalició estava dolorosament sorpresa pels aconteixements del 19 de setembre: que 'ls autors de la mateixa eran víctimes de un error de judici ó de la exaltació de les idees, y que la citada minoria, lluny d' inclinarse á funestos pessimismes, desitjava que 'l partit liberal cumplís prompte 'l seu programa, en tals condicions de amplitud y sinceritat, que permeti á tothom treballar per la realisació de sos ideals al amparo de la llei y dintre de la pau.

De manera que 's prepara una gran concentració de forças republicanes, dintre de las doctrinas fà tant temps sustentadas per 'l insigne Castellar.

A veure al últim si tots arribarem á entendre'sns.

Llavors no haurá sigut del tot infècunda l' última sublevació.

Lo corresponsal A. de Madrid, escribia ab fetxa del 4:

«Jo no tant sols per las notícias dignas de fé que tinch sinó també per lo que 'm dicta ia rahò, segueixo creyent que 'l govern cumplirà 'ls penosos devers que 'l hi imposa 'l seu càrrec.

Al llegir aquest párrafo vaig dir:—Nada, indultats.

Perque ja es sapigut que pronòstich, vaticini ó predicció del Brusi, no 's compleix may.

Una anécdota.

Contan que á l' any 1866, Sagasta y Carlos Rubio van tenir una conferència de més de quatre horas, en un quartó de la redacció de la *Iberia*, ab l' avuy brigadier Villacampa, á fi de incitarlo a faltar á la disciplina.

¿Ab quin dret, ab quin decoro 'l Sagasta de 1886 podia fusellar al mateix home á qui ell havia seduït fa 20 anys, llansantlo pèl camí de las aventuras?

Si en Sagasta arriba a fusellarlo, no li queda més que un remey.

Clavarse un tiro.

Lo Papa va solicitar 'l indult dels sentenciats.

També van solicitarlo y ab gran instància, un número considerable de lògias masòniques.

Entre 'l Papa y 'ls massons (qua distància més immensa) Casi 's diria que son los dos polos de la humanitat.

Y no obstant conservadors hi ha hagut que aixusavan al govern perque fés una barrabassada.

Vaja, aquests conservadors viuen fora de la humanitat.

Casi, casi, s' han fet dignes de ser corregionaris de las fieras.

En lo próxim mes de novembre, publicaré com cada any l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA per 1887.

Desde aquest moment quedan invitats tots los col·laboradors de la CAMPANA que tingan á bè enviarnos algun traball, en la seguritat de que serà insertat, sempre que siga digna de figurarhi.

Pot ser en prosa ó en vers, millor curt que llarg, y sempre festiu ó satírich, ó quan menos adequat, á la indole del Almanach.

Fins al dia 20 de octubre tenen temps per fer la remesa.

CARTAS DE FORA.—L' orquesta de la Bisbal va anar á Rupià contractada per tocar en la festa de Sant Antoni; pero Mossén Jaume, vicari del poble, va encarar-se ab lo director d' intentí que sabia que hi havia á l' orquesta un músic libre-pensador y que no permetria qu' entrés á la iglesia. Mossén Jaume no es libre-pensador; pero ha anat á la muntanya ab lo trabuch a la mà, y això sens dubte serà més meritòri als ulls de Déu.

En la rectoria de San Pedor hi ha un centre catòlic-carcundà. Per això entretenen fent comedies. ¡Qui sab! Pot ser esperar l' hora de fer tragedias.

Lo dia 5 de octubre va sortir del Masnou una pelegrinació de llanuets á Montserrat. Exercicis espirituals, ó siga l' aprenentatge d' anar á la muntanya.

Nos escriuen de Breda: «Un veih amant del progrés de la població, suplica al senyord arcalde qu' en lloc de aplaudir plans estrafalaris que han portat la ruïna del traballador oller y de la població en general, mani cubrir la casa de la vila, que fa tres mesos va perdre la teulada quedant á l' intemperie, y de aquesta manera s' evitará més de un conflicte.»

MALORUM SIGNUM!

CANSÓ MONSTRUOSA.

Si la vista no m' enganya
y estich bè d' entendiment,
las costums d' aquesta terra
han canviat sensiblement

Y quins canvis! Y valutistó!
Ab uns quants més com aquets,
ja caldrà que á pas de carga
arreplegu 'ls mèus trastrets.

Hi hagué un temps—prou que ho recordo!—
en que en tota la nació
no 's movia ni una fulla
si no ho permetia jo.

Jo dictava lleys al poble,
jo remenava 'ls partits,
jo arreglava diferències,
jo acallava tots los crits.

Era un dèu en miniatura
y, per tothom respectat,
lo que 'n Cánovas manava,
estava per bén manat.

Jo donava 'l cop de gracia,
jo era 'l suprèm contrapés;
dalt ó baix del candeleró,
sense mi no 's feya res.

En los llarchs anys de domini
que solia arreplega,
en tot lo que 's feya á Espanya
s' hi veyá la mèva mà

Si per cansanci, ó capricho,
deixa 'la 'l poder un xich,

colocava en lo meu puesto, com a suplent, un amich.

Y si algun dia pujava un govern massa avansat, j'ris tras en dos ó tres mesos ja 'l tenia desbancat.

Lo qu' es aixó may fallava: ja perquà'l govern, realment, era massa democràtic reformista y disolvent;

Ja perque alguna bullanga li clavava un cop mortal, sense que me 'n donguès compte, jo 'm tornaya á veure dalt.

Las passions desenfrenadas... l' ordre públic compromés... si no ho curava 'l meu bálsam, no 's podia curá ab res.

Y ara? Ho veig, estich palpanthe y 'm sembla que visch somiant: fa tres senmanas que ho miro y encara ho estich duptant.

A Madrid hi ha bagut disturbis, s' han llansat crits subversius; fogueras que 's creyan mortas han revifat sos calius.

Espanya ha sufert un susto dels més grossos que ha passat, y... com si res: á horas d'ara, ningú encara m' ha cridat.

Ningú m' ha dit:—Corra, mónstruo! vina cap aquí al moment! j'ves si ab quatre cateladas calmas tota aquesta gent!

¡Fa falta 'l tèu bras de ferro y 'l tèu talentás gegant! Si no corras, si no cuytas, aixó se 'n va al botavant!

No senyor, ni una paraula: passa un dia, y dos, y tres, y tretze, y catorze y quinze... i ningú vè a dirme res!

Malorum signum! La cosa lo qu' es ara 's va embrutar. ¡No cridarme! Aixó es molt serio, molt grave, molt important.

Avants, ab la saragata que hi ha bagut j'pues no dich jo! j'no 'n faria pochs de días que empunyaria 'l timò!

Avuy, no tant sols no imitan las costums del temps passat, sinó que apagan l' incendi prometent més llibertat.

Si d' aquest modo 'm desayran, si 'aixis s' olvidan de mí, ¿qué s' ha fet de ma importància? ¡Quin pito hi toco jo aquí?

Per gran home ja m' hi tenen: mos títols ja están segurs; pero es 'l cas qu' ells s' arreglan solets, sense 'l meu concurs.

Aixó 'm mata, aixó 'm preocupa, aixó 'm deixa molt sorpres... Voldrà potser darm'e a entendre que á Espanya ja no soch res?

C. GUMÀ.

INGUI, general Pavia. vingui si es servit, qu' encare que sigui casi barba-mech, tenim ganas d' afeytarlo.

Qui es vosté per demanar á totes horas lo riguós cumpliment de la llei contra 'ls militars que 's sublevan, faltant als debers que 'ls imposa la disciplina?

Anemho á veure.

A l' any 62 era comandant d' artilleria y tres anys després se sublevava a Villarejo de Salvanes. Ab tres anys van ferlo coronel, per haver pres part activa en la revolució de Setembre. Al any 69 anava á batre als sublevats de Cádiz, vosté que ja s' havia sublevat dues vegades.

Lo govern de 'n Ruiz Zorrilla l' ascendia á mariscal de camp y després a tinent general; per aixó sens dubte 's mostra vosté tant agrahit ab los zorrillistas.

Castellar lo sostenia de capitá general de Madrid, y 'l dia 3 de janer, faltant á la disciplina y al agrahiment, disolvissa vosté l' assamblea republicana.

Y are qu' está ben afeytadet, vajissen á passejar per tot Espanya, y dugui per tot arreu:

—Jo soch un defensor acerírim de l' ordenansa: jo no 'm detinch davant dels casticos més horrorosos, contra 'ls que faltin á la disciplina.

Los conservadors haurian amamantat ab sanch al rey Alfouso XIII.

Los liberals l' han amamantat ab llet d' atmetillas. Que digan lo que vulgan: aixó últim es més sanitós.

Casi tota la premsa de Barcelona s' ha mostrat unánime, demandant la vida dels sentenciats.

Dihém casi tota, per quan hi ha hagut algunes excepcions: lo Brusi, El Correo Catalan, El Monitor y La Dinastía.

Ja no son tres, sinó quatre.

Bon partit per ballar uns rigodons, que podrian titularse: 'Ls rigodons de la sanch.'

Deya un conservador:

—Qui l' ha fet que la pagui. Que 'ls fusellin, que 'ls trinxin. Lo qu' es jo no demano l' indult de ningú. Aixó fà home.

Un liberal:

—Alto, vosté s' equivoca d' especie: aixó fà hiena.

Vaja Sr. Sagasta 'l felicito.

Vosté, tal vegada, sense pensar's ho, ha fet una gran cosa.

No ha indultat solament al brigadier Villacampa y demés companys.

A qui ha indultat també es á la política fusionista.

Un consell á n' en Ruiz Zorrilla.

Per mor de Déu y dels sants, no promogui novas sublevacions.

No, precisament, perque 'ls que hi preguen part pugan pagarbo ab la pell; al revés.

Perque tal vegada tornarián á indultarlos y ab tot acte de clemència, qui hi guanya no es la República, sinó la Monarquia.

Una màxima política de actualitat:

«No es tant perilós que se subleyi un exèrcit, com que arribi á sublevarse la conciencia del país.»

Un monarquich liberal:

—Ay, respiro. 'M sembla que la monarquia s' ha tret una pès de sobre.

Los conservadors volian de totes las passadas que 's fes un escarmant.

Y l' escarmant s' ha fet.

En vista de l' alegria del país, que fins ha refluit en la Bolsa que ha fet un' alsa considerable, qui ha quedat escarmantada de debò ha sigut l' infame, la inhumana, la cruel política conservadora.

Los reos condemnats á mort eran lo brigadier Villacampa, 'l tinent Gonzalez y quatre sargentos.

La pena 'ls ha sigut commutada per l' immediata de reclusió militar perpetua.

Perpetual

A veure qui 's cansará primer, ells d' estarse al calabosso ó l' escarceller de guardarlos.

Dos ministres, en Jovellar y en Beranger han presentat la seva dimissió, per haverse concedit l' indult.

Los fusellaments tenen això.

Moltas vegadas surten los trets per la culata y tomban als ministres.

Lo Sr. Puigcerver, sembla qu' estava decidit á aban-

donar lo ministeri de Hisenda, si 'l govern arriba á negarse á concedir l' indult.

¡Bè pèl Sr. Puigcerver!

Envihi á cobrar la contribució que li pagaré ab gust.

¿Y doncha que 's pensava? Jo pagaré sempre ab gust lo que 'm demanin, mentres no s' emplehi en comprar cartutxos per fusellars liberals.

Diu El Correo catalan que s' han agotat dues edi-

cions de un pas doble titulat La entrada de D. Carlos.

La entrada de D. Carlos ahont? A Espanya?

¡Cál Per are ni 'ls mils.

Serà, si per cás, l' entrada á Hungria.

Un pagés entra á un café plé de miralls, sense do-

narse compte de que ho sigan.

Y al véure la seva imatje, exclama:

—Me sembla que aquell mestre es del meu poble...

Me 'n vaig; massa hauria de convidarlo.

Dos timadors cauen en poder de la policia.

—Ahont vius tú? li pregunta un inspector.

—Jo no tinch casa.

—Y tú? (dirigintse al altre.)

—Jo? Al pis de sobre de aquest.

S' estava morint un pobre home y patia horrorosa-

ment.

—Germanet, fés una cosa: tots aquests sufriments que t' atormentan, ofereixlos á Déu nostre senyor.

Y 'l malalt, deixant de queixarse, exclama ab véu natural:

—Sí, j'com hi ha Déu! ¡Vaya un regalo que li faria!

A LO INSERTAT EN 10 ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—So-na tu.

2. MUDANSA.—Maig-Vaig-Raig-Faig.

3. INRRINGULIS.—Amor.

4. CONVERSA.—Marta-Masini-Pasqua.

5. GEROGLIFICH.—Cada hu s' entén y balla sol.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans J. M. Bernis, Possibilista de Peratallada, Eudalt Sala, Un Vilaseca, y Un aficionat; n' ha endavinadas 4 M. G.; 3 Bernat Xinxola y Pocovi y 1 no més Llorito Real y Un Tarumba.

XARADA.

—Jo dono: j'ma noy quin bò!

—No puch fer cap dos-primera.

—Ni jo tampoch.

—Donchs tercera

hu al revés las faré jo.

Qui va perdre ó va guanyar

lector, no t' importa res,

lo que t' importa es lo tres

de mirar d' endavinar.

RALIP.

CONVERSA.

—Molt depressa vas, Macari.

—Ja ho pots veure, amich Espanya.

Vinch del Banch de Barcelona

de buscar lo talonari.

—Ja deus saber la desgracia

que á casa va succehi.

—No.

—Que avants de ahí 'l matí

vam enterrar...

—A l' Engracia.

—L' altra que acabas de di.

J. STARP CHAYAN.

TRENCA-CLOSCAS.

TENS ULLS DE RASPA.

Buscar lo nom de un poble de Catalunya.

J. MATA PARENTS.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horizontal: nom de dona.

Segona: exhalació atmosférica.—Tercera: utensili

per fer la pilota.

T. GASMAZO.

GEROGLÍFICH.

LA

D. D.

ella

A D C O

N : T

A

UN RECOLETO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans S. Noraim, Pepet extraordinari, J. Carlos Servole, P. Tinters, Un Villafranquí, Jo y Tú. Ego sum, Ventureta de Reus, Sans Tortos, Galifardé, A. M. A., Xanxas de la Guardiola, Angel Garcia, Esquitx de comich, Un de fora, M. G., Joani P. de R., Manolo Café Suís, y R. T. (a) Un diplomàtic: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Joaquim Sauri, Un aficionat, A. Pallejà, Un Vilaseca, Pepet d' Espugues, Soci del Vallesa, B. Xanxas y Gutierrez, Camilo Kieks, Bitel de Tereseta, Pepito Italia, Prou, Francisco Cabré, C. A. de Vilassar, Eudalt Sala, Matheu, y J. M. Bernis: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciutadans J. Subiran: La idea està bé; pero en la forma hi ha poca facilitat.—J. Got A: Va bé la poesia —R. R. y R.: L' article té poch lance —N. Castelló y M.: Bon pensament; però mal desarrollat.—J. R.: Los versos sou molt defectuosos.—Capella prehistòric: En l' articlet hi ha molt bona disposicions; pero l' fondo té poca sus-tancia.—M. G.: Envihi lo que li sembla, que si està bé ho acceptarem.—Sir Byron: Poden aprofitar mes que la xarada-conversa.—Ramonet R: L' articlet va bé.—M. (Masnou); R. (San Pedor); L. M. (Rupia) y J. de G. (Breda): Quedan complaçuts.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

L' INDULT.

Lo pais l' ha demanat;
lo govern l' ha concedit;
la reacció s' ha ensorrat.
Espanyols: llansém lo crit
de ¡Visca la Llibertat!